

SHOWROOM ARNHEM: 'OMSTANDIGHEDEN CREËREN'

Showroom Arnhem is de eigenzinnige huisvesting en projectruimte van kunstenaarscollectief Stichting G.A.N.G., Centrum voor Architectuur en Stedenbouw Arnhem (CASA) en Stichting Ontwerp Platform Arnhem (O-P-A). Ook de GBK zal binnenkort in Showroom Arnhem activiteiten gaan ontplooiën. Een gesprek met Rob Groot Zevert, gangmaker van Showroom Arnhem.

Foto: Erik Vinkenoog

Allereerst: Wat drijft jou als kunstenaar?

'Ik beschouw mijzelf niet als iemand die in klasieke zin met kwasten of een beitel kunstwerken maakt. Ik ben meer iemand die de omstandigheden creëert of een positie inneemt met betrekking tot nieuwe ideeën zodat er spannende dingen ontstaan. Na mijn afstuderen heb ik regelmatig geëxposeerd op allerlei tentoonstellingen. Na verloop van tijd voelde dat niet meer helemaal zuiver, omdat ik vooral bezig was met het effect hoe ik een werk zou kunnen verkopen of een subsidie zou kunnen krijgen. Ook miste ik de samenwerking met collega's en andere mensen. Daarom ben ik mijn diensten gaan aanbieden bij bestaande clubjes, bijvoorbeeld door te helpen bij het samenstellen van tentoonstellingen. Nu maak ik geen onderscheid meer tussen de productie van pure

beeldende kunst en het creëren van omstandigheden waar binnen beeldende kunst kan ontstaan. Als ik bijvoorbeeld een kunstenaar aan het werk kan zetten ben ik ook tevreden.'

Hoe zit het met 'de omstandigheid' van jullie ruimte?

'Onze ruimte is een voorbeeld van mislukte stadsontwikkeling. Het was een rommelig open gat onder een parkeergarage. Ooit bedoeld als voetgangerspassage van de binnenstad naar de Rijnkade, maar nooit in die functie gebruikt. Tien jaar geleden begon Hans Jungerius hier met een soort reisbureau voor wandelingen langs de 'achterkant' van de stad. Vervolgens kreeg G.A.N.G. de mogelijkheid om de ruimte verder te ontwikkelen. Eerst organiseerden we hier zogenaamde 'hit-and-run' projecten die heel snel konden worden

opgebouwd en afgebroken; performances, snel roulerende projecten met een mooie dynamiek. Later hebben we de plek beter beheersbaar gemaakt door er hekken omheen te zetten en sinds 2009 is het een volwaardige expositie-, debat- en projectruimte voor drie organisaties.'

Kun je uitleggen waar de Stichting G.A.N.G. voor staat?

Je kunt de Stichting G.A.N.G. het beste typeren als een onafhankelijke organisatie die actuele, grootschalige processen in de ruimtelijke ordening, landschapsontwikkeling, gebiedsinrichting en stedenbouw inzichtelijk en ervaarbaar wil maken. We doen dit door innovatieve, vaak tijdelijke projecten. Door de blik en het perspectief te veranderen, komen onverwachte kansen tevoorschijn. Wij kijken op een andere manier naar plekken die niet goed functioneren en organiseren daar activiteiten om er de aandacht op te vestigen of om de plek te verbeteren. Daarbij speelt de beeldende kunst een grote rol maar worden ook relaties met de andere disciplines gezocht. Hans Jungerius, Melle Smets en ik hebben G.A.N.G. in 2000 opgericht. Melle heeft zich enige tijd geleden teruggetrokken. Dit jaar krijgt de stichting versterking van July Ligtenberg en Caro Delsing.'

Wat kunnen Showroom Arnhem, G.A.N.G., CASA, O-P-A en de GBK voor elkaar betekenen?

'De ontwikkelingen bij de GBK zijn nu zo interessant dat er aanleiding is te onderzoeken of we kunnen samenwerken op het gebied van tentoonstellingen. We kregen signalen dat de GBK op zoek was naar locaties en dat haar leden ook tentoonstellingsruimtes zochten. Dus waarom niet vanuit Showroom Arnhem die tentoonstellingen organiseren? Daarbij komt ook dat CASA en O-P-A bijzonder sterke netwerkorganisaties zijn. Het kan heel interessant zijn die te koppelen aan de achterban van de GBK. Op één plek komen dan architectuur, design en beeldende kunst samen.'

Klooster, op uitnodiging van de gemeente Tiel. Onze pijlen zijn nu op Nijmegen gericht. De GBK in beeld, om te bewijzen dat de beeldende kunst én onze vereniging springlevend zijn!

Het bestuur

PS. Op de GBK-site zijn nu ruim honderd leden met hun werk in beeld. Wie volgt?!

GBK IN BEELD!

Eind september kwamen ruim zestig leden naar de Paraplufabriek in Nijmegen voor een GBK-avond met Tiziana Nespoli, curator van de biënnale Gelderland 2010, als gast. Een geanimeerde avond. Ook buiten de eigen gelederen is de GBK volop in beeld. Anneke Ingwersen opende met haar installatie Nachtschattentheater in mei de serie GBK

te GAST in de etalages van de voormalige lampenwinkel ASPECTS in Arnhem. Jeroen Glas volgde haar begin september op met zijn installatie 3NDOTH3K (endothek). Geheel onverwacht kregen we ook nog de kans om met onze serie GBK te GAST neer te strijken in het voormalige ABN AMRO gebouw aan het Arnhemse Willemsplein. Daar beet Marië's Hendriks half september de spits af met haar reusachtige 'gravure' Verwijderd Bos. In Tiel openen Brieke Drost en Bernard Verhoeven op 4 november de GBK-serie 2CLOSE in het

ACTIVITEITEN VAN GBK-LEDEN

JEROEN GLAS

Het centrum van Eindhoven verandert van 6 t/m 13 november 2010 in een Mekka voor kunstlicht. **Jeroen Glas** doet mee aan deze 5de editie van GLOW - International Forum of Light in Art and Architecture: www.gloweindhoven.nl.

HALMAR RIEMERSMA

Hjalmar Riemersma is een van de zeven kunstenaars van Selected Extra Fine: met kunstenaars waarvan het merendeel schildert. De tentoonstelling reist om de twee maanden door Nederland en komt vermoedelijk in april 2011 naar Arnhem. Meer informatie op www.lesecet.nl. Tot 27 november 2010 te bekijken in Museum Le Secet, Raadhuisstraat 9, 's-Heer Arendskerke.

PLAATSMAKEN

De Arnhemse kunstenaar Kinke Kooi exposeert samen met de New Yorkse kunstenaar Mia Pearlman in **Plaatsmaken**. Wervelende tekeningen en enorme papiereninstallaties. Van 29 oktober tot 3 december 2010 te zien bij Plaatsmaken, Emmastraat 73 in Arnhem. Kijk voor informatie op www.plaatsmaken.nl.

DIBBETS

Uitersten in Realisme met o.a. schilderijen van **Elzo Dibbets**. Te zien tot 4 december 2010 in galerie Pictura, Aijenseweg 16 in Aijen (Limburg).

BIËNNALE GELDERLAND

Maar liefst tien van de 33 Gelderse kunstenaars en vormgevers die meedoen aan O Fortuna!, de 7de editie van de Biënnale Gelderland, zijn GBK-lid: **Arno Arts, Lobke Burgers, Rosemin Hendriks, Gerard Koek, Roland Schimmel, Lique Schoot, Suze May Sho, Jan Vos, Albert Van Der Weide en F.E. van der Weide**. O Fortuna! Biënnale Gelderland 2010 duurt nog tot 9 januari 2011. Kijk voor alle informatie en locaties op www.biennale gelderland.nl.

POELS ZANDERS

Van 24 oktober tot 28 november 2010 exposeert **Stephanie Poels Zanders** met en onder de titel Recente Tekeningen in Galerie de Natris, Van Dulckenstraat 20 in Nijmegen, www.galeriedenatris.nl

LIQUE SCHOOTS

Van 1 tot 30 november is er werk van **Lique Schoot** te zien in de Verenigde Staten. Zij is één van de deelnemers aan Women Painting Women, een tentoonstelling over 50 hedendaagse vrouwelijke schilders. 'The artists chosen for this show are the ones that refuse to play it safe. Those who don't adhere to traditional painting standards and are creating truly unique works'. Waar? Robert Lange Studios, South-Carolina USA, www.robertlangestudios.com.

ENGELHARD

Carien Engelhard exposeert van 13 tot 28 november 2010 in Stroomhuis Neerijnen, Van Pallantweg 1, Neerijnen

KLINKHAMER

Han Klinkhamer is van 21 november tot 19 december 2010 samen met Johan Parmentier te zien in Galerie Hoogenbosch, Stationsweg 66, Gorredijk.

ENERGIE

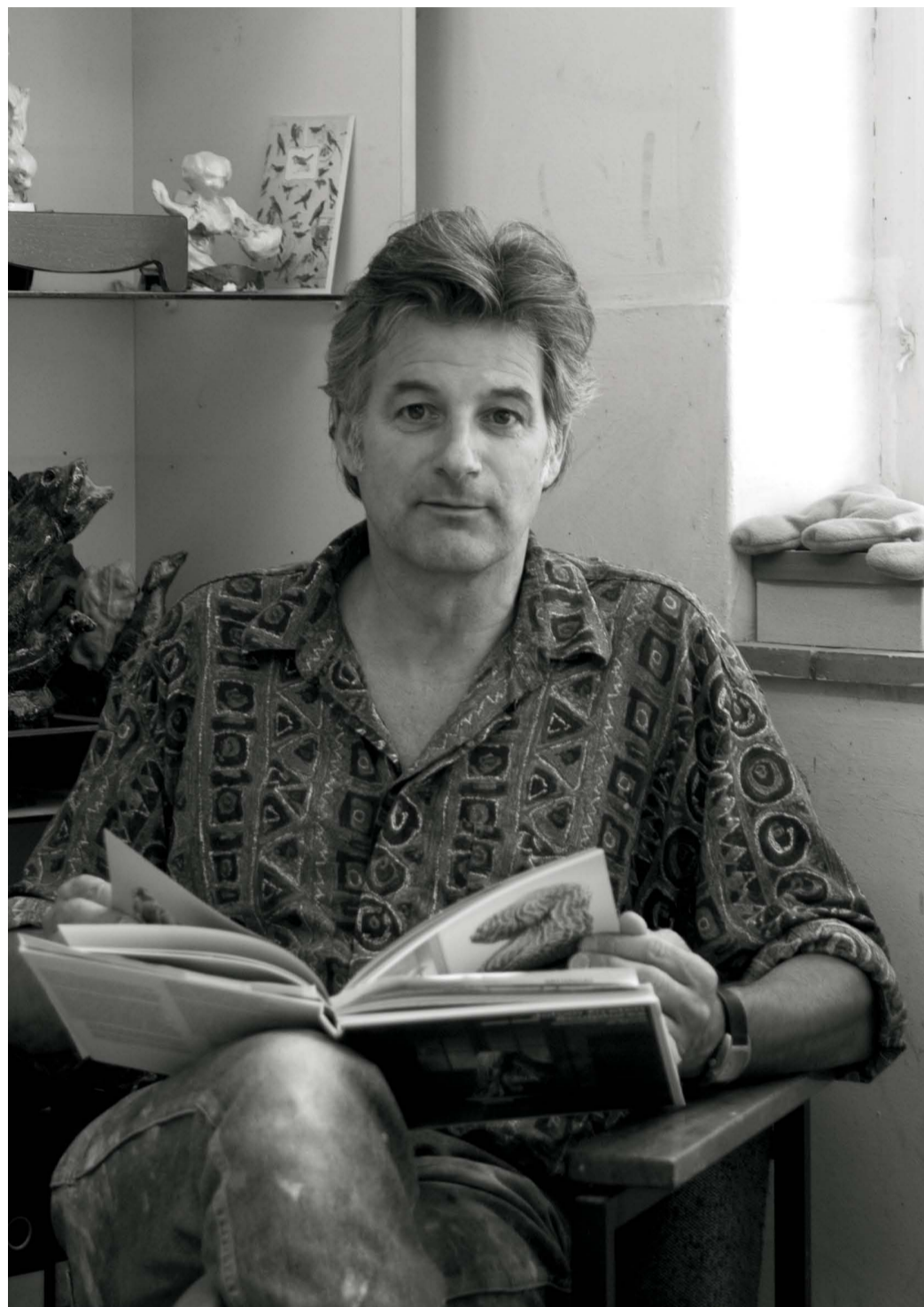
Arno Arts en **Albert Van Der Weide** exposeren in de duo-tentoonstelling ENERGIE in Spoorzicht. ENERGIE duurt nog tot 23 december 2010, in het Essent-gebouw nabij station Arnhem CS. www.spoorzichtkunstendesign.nl

GBK.NL

Oproep: GBK-lid of -vriend en ook hier of op de website met een tentoonstelling worden vermeld? Stuur een e-mail naar redactie@gbk.nl.

BOB LEJEUNE NEEMT DE EIGEN ASSOCIATIES VAN ZIJN PUBLIEK SERIEUS

Door Martin Pieterse

Bob Lejeune is behalve kunstenaar ook leraar geschiedenis. Bovendien heeft hij ooit een blauwe maandag politicologie gestudeerd, en kort gesnuffeld aan een studie kunstgeschiedenis. Er waren zelfs wilde plannen voor een kunstcamping in Frankrijk. Maar uiteindelijk wilde Bob Lejeune maar één ding: schilderen. Simpel genoeg, zou je denken. Maar op de academie in Den Bosch wilden de docenten hem perse grafiek laten doen. Niks grafiek: schilderen! Dan maar zonder diploma de kunstwereld in, dacht de eigenwijze jongeheer. Op naar Nijmegen! In het Nijmegen van de jaren tachtig was er op kunstgebied van alles te doen. Lejeune belandde al snel in de organisatie van de Paraplufabriek, bij Elba en Hollandse Spoorweg, en hij werkte voor De Olifant. Ook zonder diploma kun je kunstenaar zijn en kunst maken, ontdekte hij. Gewoon doén: schilderen en grafiek maken, exposeren, je werk verkopen, dan komt de erkenning vanzelf. Zelfs de ballotagecommissie van de GBK vond hem destijds goed genoeg voor een lidmaatschap. 'In de jaren tachtig werd het duidelijk dat ik kunstenaar was', zegt Bob Lejeune. 'Ik was het gewoon, punt. Ik maakte in die tijd deel uit van een hecht clubje Nijmeegse kunstenaars. Ik had veel contact met collega's als Frank Bezemer, Gerard Koek, René Broens, Bernard Verhoeven en Peter Simons. We waren voor elkaar een soort klankbord. 's Morgens dronken we samen een kop koffie in het café, gingen

Paradise lost 2008, keramiek geglazuurd, 112cm, 2008

vervolgens in ons atelier aan het werk, en zochten elkaar 's avonds weer op om een biertje te drinken. We spraken over van alles, over kunst, en over de belangrijke dingen van het leven.'

In zijn Nijmeegse atelier werkt Bob Lejeune stug door aan zijn oeuvre: een groeiende reeks beelden van geglazuurd keramiek, die qua vorm en inhoud mee verandert met de veranderende artistieke inzichten van de kunstenaar. Want als je publiek er zelf iets in wil zien, dan moet je er als kunstenaar niet naast blijven staan om je werk tot in de details uit te leggen.

Gebuitel

In die vroege tijd schilderde Lejeune tamelijk grote, kleurige doeken, waarop allerlei figuren tegen een perspectiefloze achtergrond over elkaar buitelden. Vaak had dat gebuitel een diepzinnige en symbolische betekenis. Zijn werk werd kritisch bekeken. Een krantenrecensent vond de schilderijen van Lejeune sprekend lijken op die van Max Beckmann. Ook anderen zagen overeenkomsten met de Duitse expressionist. Lejeune zelf vond dat natuurlijk niet. 'Maar de associatie met Beckmann bleef hangen', zegt hij. 'En als anderen dat vinden, dan is het misschien ook wel een beetje waar, hè? Dan moet je daar als kunstenaar in ieder geval over nadenken.' Midden jaren negentig besloot hij om een masterclass te volgen bij de toen beroemde Praagse kunstenaar Milan Kunc, die op dat moment zelf met keramiek experimenteerde. 'Jij moet beelden in keramiek gaan maken', zei Kunc tegen Lejeune. 'Dan ben je in een keer van die associatie met Beckmann af.' Dat klonk hoopgevend, vond de jonge Nijmeegse kunstenaar. Lejeune wist een studieplek te bemachtigen in het Europees Keramisch Werkcentrum in Den Bosch. Daar ging hij voor het eerst aan de slag met klei en glazuur, onder leiding van een Japanse leermeester. In het begin leken zijn kleurige sculpturen sprekend op de voorstelling van zijn eerdere schilderijen. 'Maar langzamerhand liet ik me meer door de eigen mogelijkheden van het materiaal leiden. Door de lessen in het Keramisch Werkcentrum werden mijn ogen geopend voor hoe anderen met keramiek omgaan. Ik heb veel geleerd van het Chinese porselein, en van de porseleinen figuurtjes uit Meissen. Daar ben ik nog steeds gek op, en verzamel ze ook. Ik loop regelmatig rommelmarkten af.'

Onmiskerbare stijl

Vanaf het midden van de jaren negentig ontwikkelde Bob Lejeune zijn onmiskerbare stijl: ineengestremde figuren van soms felgekleurd aardewerk die, als je nadrukkelijk keek, best veel moesten uitbeelden. Lejeune wijst naar een ouder werk: 'Kijk, dat beeld stelt Prometheus voor. Alle elementen van de Griekse mythe zijn uitgebeeld: Prometheus, de ketting waarmee hij aan de rots was geketend, de adelaar. Je kunt alles keurig benoemen. Dat hoorde toen een beetje bij mijn stijl: alles klopte. Er was geen speld tussen te krijgen. Mijn galerist vond het prachtig, maar van mijn publiek kreeg ik steeds vaker te horen, dat ze er liever zelf iets in wilden zien.' Lejeune moet lachen: 'Ik moest er, bij wijze van spreken, altijd bij blijven staan om het uit te leggen! Als je verhaal te dwingend wordt, dan sluit je je publiek weer uit, hè? Ik ontdekte dat ik meer open te werk moest gaan. Sinds een jaar of drie is mijn vormtaal lossier geworden, ik laat de klei als materiaal meer spreken.' Later dit jaar heeft Bob Lejeune een expositie bij zijn vaste galerie Stills in Nijmegen, voor het eerst sinds jaren. 'Daar zal het publiek met een andere Bob Lejeune kennismaken dan de Bob Lejeune van drie jaar geleden', zegt de kunstenaar stellig.

Prometheus, keramiek geglazuurd, 53 cm, 2008

Icarus

Hij laat een beeld zien dat bij Stills wordt tentoongesteld. 'Dit is Icarus, maar lang niet zo letterlijk als ik hem vroeger wel eens heb uitgebeeld. Icarus stort in zee, nadat zijn vleugels zijn afgesmolten door de hitte van de zon. Je ziet Icarus nog wel in het water duiken, maar er is nu veel meer aandacht voor het opspattende water, voor de beweging, de dynamiek van de val, en minder voor het 'mannelijke' Icarus. Door de titel geef ik het werk wel een bepaalde richting, maar de beschouwer kan er zelf ook een heleboel inleggen.' Bob Lejeune geeft al weer enige jaren parttime geschiedenisles aan de lerarenopleiding van de HAN. 'Ik laat mijn studenten vaak de geschiedenis zien aan de hand van beeldende kunst. Wat zie je?, vraag ik ze vaak. Soms hebben ze hun mening al klaar voordat ze überhaupt gekeken hebben. Ze kijken niet. Kijk nou eens goed, vraag ik ze dan. Dat vraag ik in toenemende mate ook aan mijn publiek: als je naar mijn werk kijkt, wat zie je dan? Jouw associaties als kijker zijn minstens even belangrijk als mijn vooropgezette bedoelingen.'

Bob Lejeune

(Boxmeer 1958)

Opleiding, onder andere:

1980 - 1981: Kunstacademie Den Bosch
1995: Masterclass Milan Kunc
1996: EKWC in Den Bosch

Exposities, onder andere:

1988: Paraplufabriek, Nijmegen
1990: Museum Commanderie, Nijmegen
1994: Galerie Den Brieder, Rotterdam
1999: Keranova, Arnhem en Amsterdam
2005: Stevenskerk, Nijmegen
2007: Galerie Stills, Nijmegen
2008: GBK, Arnhem

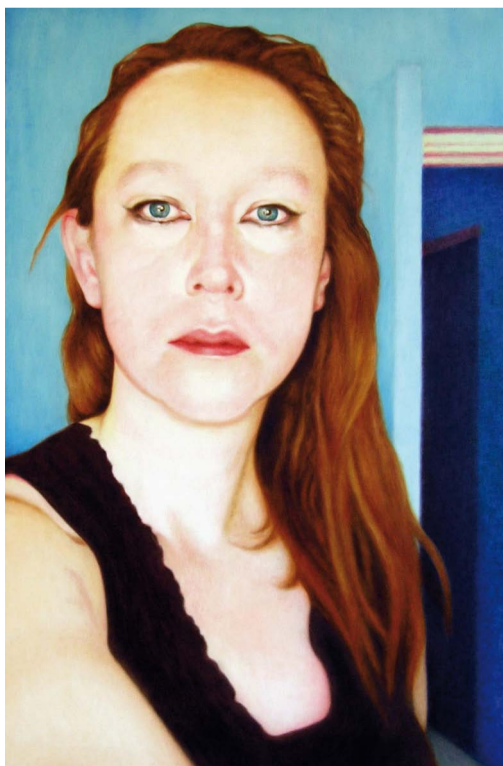
Bob Lejeune werkt regelmatig in opdracht, en zijn werk is opgenomen in diverse collecties. In 2004 werden twee beschilderde bronzen sculpturen van zijn hand geplaatst in het centrum van Ellecom. Bob Lejeune woont en werkt in Nijmegen.

DE KUNST VAN LIQUE SCHOOT IS HELEMAAL VERWEVEN MET HAAR LEVEN

De geschilderde zelfportretten van de Arnhemse kunstenares Lique Schoot lijken op het eerste gezicht vooral over Lique Schoot te gaan. Maar in werkelijkheid vormen de portretten samen een oneindige reeks abstracte en tijdloze beelden die bovenal over kwetsbaarheid en emotie gaan.

Door Martin Pieterse

De vloerbedekking in het Arnhemse atelier van Lique Schoot is brandschoon. Hier wordt niet wild met verf gekliederd. Schoot schildert in heldere, uiterst dunne lagen olieverf op doek. Soms is het schilderslinnen amper bedekt. Op de schildersezel, en tegen de muren geleund staat het resultaat: een schier eindeloze reeks zelfportretten met het opvallende gelaat van de kunstenares, in allerlei situaties en uitdrukkingen. Het fotografisch realisme van het werk lijkt overduidelijk. Elk portret is onmiskenbaar Lique Schoot, onder andere herkenbaar aan de voor haar zo kenmerkende zwarte lijntjes rond haar ogen. Wat er op het eerste gezicht uitziet als een ambachtelijke productiewerkplaats voor fotorealistische zelfportretten, is in werkelijkheid het epicentrum van een omvangrijk conceptueel kunstwerk, een geschilderd universum in wording, dat zowel in tijd als in omvang gestaag uitdijt, letterlijk beeld voor beeld. Elk zelfportret heeft in dit universum zijn unieke plaats. Elke schijnbare toevalligheid is in werkelijkheid onderworpen aan een strikte ordening, die desnoods oneindig herschikt kan worden tot nieuwe ordeningen.

Zelfportret 09 06 18, olieverf op doek, 180 x 120 cm, 2010

Strakke regels

Voor Lique Schoot is het belangrijk dat het hele scheppingsproces volgens strakke regels verloopt. Aan het begin staat steeds een foto, één foto per dag, elke dag van de maand, geschoten met een instant camera door de kunstenares zelf, uit de hand, met uitgestrekte arm, de camera op zichzelf gericht, en dan: klik! En niet met een digitale, maar een analoge camera, met een ouderwets filmrolletje. 'Ik wil nadrukkelijk niet meteen zien hoe de foto eruit ziet, die ik heb gemaakt', zegt ze. 'Bij een digitale camera weet je het resultaat direct. Dan word ik misschien verleid om nog een foto te maken, als ik niet tevreden ben. Dat wil ik perse niet. Dan wordt het teveel gecomponeerd. Ik fotografeer ook nooit met een statief, maar zo uit de hand. De dagelijkse foto moet spontaan en min of meer toevallig tot stand komen. Na exact een maand haal ik het rolletje uit de camera. Vervolgens laat ik het ontwikkelen en de foto's digitaliseren. Pas als de beelden in mijn computer zitten, weet ik hoe het geworden is.' Daarna volgt een langdurig en intensief proces van selecteren, ordenen, digitaal bewerken en herschikken. 'Wat ik fotografeer zijn dagelijkse momenten, op zich niet erg belangwekkend. Maar de spontaniteit en de intimiteit van het moment zijn wel belangrijk. Tijdens het werken aan de computer ontdek ik in zo'n foto soms een bepaalde blik, een subtiele emotie, of een houding die kwetsbaarheid uitstraalt. Die blik, die houding wil ik schilderend uitwerken. Door het proces van het schilderen krijgt het oorspronkelijke beeld uiteindelijk een nieuwe lading. Een alledaags privémoment verhef ik op die manier tot een bijna universeel moment, dat voor veel mensen herkenbaar wordt.'

Gestileerd

Schoots zelfportretten geven schijnbaar fotografisch nauwkeurig de werkelijkheid weer. De geschilderde werkelijkheid is echter in hoge mate gestileerd. 'Ik als kunstenaar bepaal zelf wat ik wil laten zien. Ik ben als het ware de regisseur van mijn eigen film. Mijn zelfportretten zijn wel realistisch geschilderd, maar ze zijn geen realiteit. Daar speel ik wel mee, met die tegengstelling. Omdat het een zelfportret is, gaat het tot op zekere hoogte heel erg over mijn eigen kwetsbaarheid. Maar ik ben niet met mezelf als persoon bezig. Ik construeer een nieuwe werkelijkheid, die mijn persoonlijke werkelijkheid overstijgt.' De kunstenares moet lachen. 'Er zijn mensen die mijn zelf-

portretten kennen en die erg verbaasd zijn, als ze me voor het eerst in levende lijve ontmoeten. Ze hadden zich mij heel anders voorgesteld! Hoe anders? Misschien een somberder en zwijgzamer iemand dan ik in werkelijkheid ben?' Dan weer ernstig: 'Ik werk op mijn manier redelijk wiskundig. Ik heb grote belangstelling voor de schilderkunst van de Renaissance. Schilderijen uit die tijd zijn vaak erg geconstrueerd. We kijken naar een mooi geschilderd landschap, dat in werkelijkheid zo niet bestaat. De kunstenaar heeft kleur en compositie bijna wiskundig op elkaar afgestemd. Zo komen mijn zelfportretten ook tot stand: door bepaalde dingen uit te vergroten en te abstraëren, bijvoorbeeld in kleur en vorm. Die abstractie is heel belangrijk in mijn werk. Het moet méér zijn dan alleen maar een portret. Er moet iets inzitten dat je dwingt om te blijven kijken. Dat 'iets': daar zoek ik naar.'

Dagboek

Lique Schoot begon kort na de Arnhemse academie met het schilderen van zelfportretten. In de loop der jaren is de onderliggende systematiek echter steeds dwingender geworden. Het ordenen en herordenen is inmiddels een doorlopend proces. Ouder werk met overeenkomende kenmerken wordt regelmatig herschikt tot nieuwe verbanden. Zo ontstaan bijvoorbeeld reeksen als de Pillow Portraits, waarop Schoot zichzelf over de jaren portretteert tegen de achtergrond van telkens hetzelfde gekleurde hoofdkussen. De zelfportretten zijn bovendien aan bepaalde momenten gebonden, zoals de dag waarop de foto werd gemaakt, het moment waarop het schilderij werd voltooid en de dag waarop het schilderij werd verkocht. 'Samen vormen mijn schilderijen een soort dagboek. Als ik een zelfportret verkoop, dan is het alsof er een pagina uit het dagboek wordt gescheurd. In die zin is een schilderij ook een datum, een schakel in de tijd. Sinds kort vul ik het 'gat' dat een verkocht schilderij achterlaat, met een verder leeg doek met daarop alleen de zes cijfers van de verkoopdatum. Of nog abstracter: met het nummer van een bepaalde kleur in de

Lique Schoot

(Arnhem 1969)

Opleiding:

1997: afgestudeerd aan de Hogeschool voor de Kunsten Arnhem

Exposities, onder andere:

1998: Modus Vivendi, Amsterdam
2003: De Natris, Nijmegen
2003: Museum A. Blomme, Roeselare (België)
2007: Gorcum Museum, Gorinchem
2009: Museum Kasteel Wijchen, Wijchen
2010: Espace Enny, Laag Keppel

Werk van Lique Schoot is onder andere opgenomen in de collecties van Delta Lloyd in Amsterdam, OHRA in Arnhem en Het Haags Gemeentearchief. Ze heeft diverse prijzen voor haar werk ontvangen, onder andere in België, en werkt regelmatig in opdracht. Lique Schoot woont en werkt in Arnhem.

computer, die overheerst in het portret. Zo groeit mijn oeuvre uit tot een soort geschilderd geheugen, waarin de herinnering in de loop van de tijd hooguit wat verbleekt, maar waarin alles blijft opgeslagen.' Deze manier van werken vraagt elke dag om inzet en concentratie. Lique Schoot glimlacht nadenkend: 'Ja, het is een levenslang project. Maar eerlijk gezegd zou ik niet anders willen. Het is helemaal verweven met mijn leven. Ik vind het erg stimulerend dat mijn kunst echt een integraal onderdeel is van mijn bestaan.'

Overzicht tentoonstelling, 14 werken uit de serie Pillow Portraits (links), detail Towel Objects

